

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. Благоевград, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети април през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Д.

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Вера Коева Въззивно гражданско дело №
20231200500114 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба с вх.№ 901007/02.12.2022г., подадена от „**“ ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, представлявано от управителя Г.Д. Г., чрез пълномощник срещу Решение № 900329/09.11.2022г., постановено по гр.д.№ 792/2018г. по описа на РС Сандански.

Обжалваното решение се счита за недопустимо. Изтъква се, че липсва правен интерес за воденето му с подробно обосноваване на твърдението за недопустимост.

Поддържа се и неправилност на решението, като неправилен бил изводът на първоинстанционния съд, че предявеният иск е неоснователен, предвид влязло в сила Решение № 2141/04.09.2019г. по гр.д.№ 793/2018г. на РС Сандански, потвърдено с Решение № 903116/13.07.2020г. по в.гр.д.№ 367/2020г. на ОС Благоевград. Признава се, че с цитираното влязло в сила решение е прието за установено, че ищите К. и Е. Г.и са собственици на основание давностно владение на спорния имот с идентификатор 65334.300.3197.1.15 по КKKP на гр.Сандански, с предназначение жилище от 108 кв.м., с посочен адрес, но в това решение не е посочен моментът /датата/, към който същите са придобили собствеността върху имота.

Сочи се, че на основание допуснатото от съда изменение на иска по чл.440 ГПК се цели да се установи, че към конкретна дата - 30.05.2016г. /датата на налагане на възбрана върху процесния имот/ ответникът и длъжник по изпълнителното производство В. Г. - лично и в качеството на едноличен търговец, не е бил собственик на ид.ч. от вещта, като такъв извод не може да се направи единствено и само от факта на влизане в сила на 16.02.2021г. на решението по гр.д.№ 793/2018г. по описа на РС Сандански, на който

единствен мотив се е позовал районния съд. Твърди се, че такъв еднозначен извод не може да се направи само от влизане в сила на решението по гр.д.№ 793/2018г. по описа на РС Сандански, тъй като по него като страна не е участвало дружеството „***“ ЕООД.

Макар да е предявен като отрицателен установителен за отричане право на собственост към конкретна дата - 30.05.2016г., ищците твърдят положителни факти - за придобий.е на имота по давност и в този смисъл е налице обръщане на доказателствената тежест по см. на чл.154, ал.1 ГПК без ищците да са установили твърдения способ за придобий.е. Отделно от това се твърди, че в решението липсват мотиви в тази насока. При тези оспорвания се твърди, че решението е неправилно.

При поддържане на фактически и правни доводи в горната насока се иска обезсилване на обжалваното решение, като недопустима, а при условията на евентуалност - при преценка, че съдебният акт е допустим се иска отмяната му като неправилно и постановяване на друго, с което предявеният иск да се отхвърли.

Не се сочат доказателства.

В срока по чл.263 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от въззиваемите страни, в който същата се оспорва като неоснователна.

Оспорва се тезата на жалбоподателя за недопустимост на обжалваното решение. Поддържа се, че постановеният съдебен акт е правилен и законосъобразен, постановен при правилно установена фактическа обстановка.

Иска се постановяване на решение, с което да се потвърди първоинстанционното решение и да се присъдят направените разноски пред въззивната инстанция.

Не се правят искания за събиране и проверка на доказателства.

Съдът като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите и съображенията, изложени от страните, и като разгледа и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано по искова молба от К. М. Г., с ЕГН ***** и Е. Д. Г., с ЕГН *****, двамата от гр.Сандански, ул.*** против В. Н. Г., с ЕГН ***** от с.С., ул.“***, лично и действащ като законен представител на ЕТ“ „***“, ЕИК *** и „***“ЕООД, ЕИК **, представлявано от Г.Д. Г. с искане да бъде признато по отношение на длъжника по изп.дело №20167960400550 по описа на ЧСИ Ш.Д. В. Н. Г. ,лично и като представител на ЕТ“***.Г.и –В. Г.“,ЕИК *** и вискателя „***“ ЕООД, ЕИК **, представлявано от Г.Д. Г., че В. Н. Г., с ЕГН ***** от с.С., ул.“*** не е собственик на 1/2/една втора / идеална част от недвижим имот: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 65334.300.3197.1.15 по КKKP на гр.Сандански, одобрени със заповед РД-18-80/11.11.2009год. на изп.директор на АГКК, с адрес на имота гр.Сандански, п.к.2800, ул.“***, намиращ се в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор 65334.300.3197 с предназначение на самостоятелния обект –жилище, апартамент с площ от 108 кв.м., при съседни на същия етаж:-самостоятелен обект с идентификатор 65334.300.3197.1.16, под обекта -самостоятелен обект с идентификатор 65334.300.3197.1.13, над обекта няма,който съгласно нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот , вписан в СВ при АВ при РС-Сандански, вх.рег.№ 810/1999 год., акт 152, том III, представлява северен апартамент от 108 кв.м., архитектурно обособен на две мансардни жилища, находящ се на четвърти жилищен от триетажна жилищна сграда с тавански етаж-северен калкан, построена в парцел VI, кв.146 по новия регулационен план на гр.Сандански , общ.Сандански, обл.Благоевград, представляващ имот пл.№161, с площ на целия имот от 650 кв.м. ,от които 50

кв.м. придаваеми с неуредени регулярни сметки-по стар нотариален акт ,както и мазе и гаража №3 от 15,09 кв.м. срещу които имоти е насочено принудителното изпълнение по изп.дело №20167960400550 по описа на ЧСИ Ш.Д..

В съдебно заседание на 20.10.2021г., на основание чл.214 ГПК съдът е допуснал изменение на иска в отрицателен установителен –за установяване спрямо ответните страни, че ищите не са били собственици на процесния имот към конкретна дата – 30.05.2016г. – датата на налагане на възбраната върху 1/2 ид.ч. от процесния имот.

С обжалваното решение № 900329/09.11.2022г., постановено по гр.д.№ 792/2018г. по описа на РС Сандански е признато за установено по предявения от К. М. Г., с ЕГН ***** и Е. Д. Г., с ЕГН *****, двамата от гр.Сандански, ул.”*** иск с пр.основание чл.440,ал.1 от ГПК против длъжника по изп.дело№20167960400550 по описа на ЧСИ Ш.Д. - В. Н. Г., с ЕГН ***** от с.С., ул.”****, лично и като представител на ЕТ „****“, ЕИК *** и вискателя „****“ ЕООД, ЕИК ****, представлявано от Г.Д. Г., че В. Н. Г., с ЕГН ***** от с.С.,ул.”**** не е собственик на 1/2 /една втора / идеална част от недвижим имот: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 65334.300.3197.1.15 по КККР на гр.Сандански, одобрени със заповед РД-18-80/11.11.2009год. на изп.директор на АГКК, с адрес на имота гр.Сандански, п.к.2800, ул.”****, намиращ се в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор 65334.300.3197 с предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент с площ от 108 кв.м., при съседни на същия етаж:- самостоятелен обект с идентификатор 65334.300.3197.1.16, под обекта - самостоятелен обект с идентификатор 65334.300.3197.1.13, над обекта няма,който съгласно нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот , вписан в СВ при АВ при РС-Сандански, вх.рег.№ 810/1999 год., акт 152, том III, представлява северен апартамент от 108 кв.м., архитектурно обособен на две мансардни жилища, находящ се на четвърти жилищен от триетажна жилищна сграда с тавански етаж-северен калкан, построена в парцел VI, кв.146 по новия регулационен план на гр.Сандански , общ.Сандански, обл.Благоевград, представляващ имот пл.№161, с площ на целия имот от 650 кв.м. ,от които 50 кв.м. придаваеми с неуредени регулярни сметки-по стар нотариален акт ,както и мазе и гаража №3 от 15,09 кв.м. срещу които имоти е насочено принудителното изпълнение по изп.дело №20167960400550 по описа на ЧСИ Ш.Д..

Не е спорен фактът, че по молба на „****, представлявано от управителя Г.Д. Г. ,въз основа на изпълнителен лист ,издаден по гр.дело №352/2016 год. по описа на Районен съд-Петрич ,въз основа на заповед за изпълнение от 10.05.2016 год. до ЧСИ Ш.Д. е образувано изпълнително дело №550 /2016 год. срещу ЕТ“****.Г.и –В. Г.“,представлявано от В. Н. Г. и е пристъпено към принудително изпълнение,чрез опис върху имоти , които В. Н. Г. притежава ,в т.ч. и върху 1/2/една втора/ от имот с идентификатор 65334.300.3197.1.15 по КККР на гр.Сандански. За процесния имот е била обявена публична продан за 11.06.2018г.

Върху имотите, за които е насочено принудително изпълнение,вкл. и върху процесния, е наложена възбрана с постановление на ЧСИ от 30.05.2016 год. Не е спорно между страните, че по описа на ЧСИ Дервиш има образувано изпълнително производство под № 550/2016г., по което вискател е настоящият жалбоподател „****“ АД, а длъжник по индивидуалното изпълнение е ЕТ „**“.и – В. Г.“, представлявано от В. Н. Г., както и че срещу 1/2 ид.ч. от спорния имот по това изпълнително производство са насочени изпълнителни действия.

Не е спорен между страните фактът, че ищите са съпрузи, сключили граждански брак на 15.10.1989г.

С решение №2141/04.09.2019 год. ,постановено по гр.дело № 793/2018

год. по описа на Районен съд-Сандански е признато за установено по отношение на В. Н. Г., с ЕГН ***** от с.С., ул.****, общ.Петрич и Г.Д. Г., с ЕГН ***** от гр.София, кв.**, бл.13, че К. М. Г., с ЕГН ***** и Е. Д. Г., с ЕГН *****, двамата от гр.Сандански, ул.**** са собственици на основание давностно владение на следните недвижими имоти: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 65334.300.3197.1.15 по КKKP на гр.Сандански, одобрени със заповед РД-18-80/11.11.2009г. на изп.директор на АГКК, с адрес на имота гр.Сандански, п.к.2800, ул.****, намиращ се в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор 65334.300.3197 с предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент с площ от 108 кв.м., при съседни на същия етаж: самостоятелен обект с идентификатор 65334.300.3197.1.16, под обекта -самостоятелен обект с идентификатор 65334.300.3197.1.13, над обекта няма, който съгласно нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в СВ при АВ при РС-Сандански, вх.рег.№ 810/1999 год., акт 152, том III, представлява северен апартамент от 108 кв.м., архитектурно обособен на две мансардни жилища, находящ се на четвърти жилищен от триетажна жилищна сграда с тавански етаж-северен калкан, построена в парцел VI, кв.146 по новия регулационен план на гр.Сандански, общ.Сандански, обл.Благоевград, представляващ имот пл.№161, с площ на целия имот от 650 кв.м., от които 50 кв.м. придаваеми с неуредени регулационни сметки-по стар нотариален акт, както и мазе и гаража №3 от 15,09 кв.м.

Решение № 2141/04.09.2019 год. по описа на Районен съд-Сандански е потвърдено с Решение № 903116/13.07.2020 год. на Благоевградски окръжен съд и влязло в законна сила на 16.02.2021г.

Според събраните гласни доказателства чрез разпит на св.Х.С. и св. И. И. сочат, че познават въззиваемия К. Г. и семейството му, но не и В. Г.. И двамата свидетели посочват, че от 2004 – 2005г. в процесния апартамент е заживял въззиваемия К. Г. със семейството си, като е започнал да го ремонтира с помощта на приятели и колеги от състояние на карабина /стая по стая/ и от този момент до свидетелстването само той и семейството му са живеели в имота. Свидетелите не са виждали В. Г. в имота и не знаят да е имало спорове за него.

Така установеното от фактическа страна, сочи на следните правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните /т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Неоснователно е оспорването на жалбоподателя за недопустимост на решението, поради липса на правен интерес от воденото му, като се позовава на аргументите за това, изложени в отговора по иска. В отговора въззивната страна оспорва допустимостта на отрицателния установителен иск по чл.440 ГПК, като твърди, че липсва правен интерес за воденото му при предявен от ищите положителен установителен иск за същия имот по чл.124 ГПК. Жалбоподателят се позовава и на постановките за това в т.4 от ТР № 3/10.07.2017г. по т.д.№ 3/2015г. на ОСГТК на ВКС. Твърди се от

жалбоподателя, че липсва правен интерес от защитата по иска по чл.440 ГПК, тъй като защитата с иска по чл.124 ГПК е идентична на тази по предявения иск.

С определение № 155 от 21.07.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1283/2022 г., I г. о., ГК е допуснато касационно обжалване на въззивно прекратително определение по идентичен казус по следния въпрос, а именно: налице ли е правен интерес от предявяване на иск по чл. 440 ГПК от трето лице, срещу взискателя и длъжника по изпълнително производство, за признаване за установено, че имуществото, върху което е насочено изпълнението за парично вземане, не принадлежи на ищеца, ако с влязло в сила решение е уважен предявен от третото лице срещу длъжника положителен установителен иск за собственост за същото имущество, когато взискателят не е бил страна по делото.

В цитираното определение е разяснено, че според мотивите към точка 4 от ТР № 3/10.07.2017г. по т. д. № 3/2015г. на ОСГТК на ВКС, третото лице може да предяви както отрицателен установителен иск по чл. 440 ГПК, така и положителен установителен иск, с който да установи, че то, а не длъжникът е носител на засегнатото от изпълнението право, като уважаването на двата иска ще има един и същ правен ефект. Искът по чл.440 ГПК би бил недопустим когато с влязло в сила решение, постановено по предявен от третото лице срещу длъжника и взискателя положителен установителен иск за собственост, е прието за установено, че третото лице е собственик на имота, по отношение на който е насочено принудителното изпълнение за събиране на парично вземане на взискателя срещу длъжника.

С цитираното определение по въпроса, по който е допуснато касационно обжалване е постановено, че производството по чл. 440 ГПК би се явило недопустимо при наличие на влязло в сила решение, с което е уважен предявен от третите лица срещу длъжника и взискателя, положителен установителен иск за собственост, с който е прието за установено в отношенията между третите лица., от една страна, и длъжника и взискателя, от друга, че процесният имот, по отношение на който е насочено принудителното изпълнение от взискателя срещу длъжника, е собственост на третите лица – ищци.

При това произнасяне следва, че в случая взискателят и ответник по иска по чл. 440 ГПК и настоящ жалбоподателя – „***“ ЕООД , не е обвързан от силата на пресъдено нещо на влязлото в сила решение по положителния установителен иск по гр.д.№ 793/2018г. по описа на РС Сандански и това решение му е непротивопоставимо, тъй като дружеството не е било страна, нито правопреемник на страна по приключилото дело. Не е било и необходим другар на ответниците по положителния установителен иск за собственост. Ищите по приключилото дело не са били въвели твърдение, че правото им на собственост, предявено за защита с положителния установителен иск за собственост, е засегнато от предприетото от „***“ АД принудителното изпълнение върху имота за събиране на парично вземане на длъжника.

След като влязлото в сила решение по предявения от К. М. Г. и Е. Д. Г. срещу В. Н. Г. и Г.Д. Г. положителен установителен иск за собственост на същия имот не разпростира силата си на пресъдено нещо по отношение на взискателя „***“ АД, то производството по предявения от К. и Е. Г. срещу „***“ АД отрицателен установителен иск по чл. 440 ГПК е допустим.

Искът по чл.440 ГПК е уреден в закона като отрицателен установителен и за предявяването му и е необходимо съществуването на правен интерес. Посоченото в закона обстоятелство, което обуславя интереса за предявяване на иска по чл. 440, ал. 1 ГПК , е засягането на твърдяното от третото лице право от предприетите изпълнителни действия. Засегнатото право може да бъде както правото на собственост на третото лице върху вещта - както е в случая, така и други права, които не биха могли да се противопоставят на

купувача по публичната продажба, или съществува възможност да се погасят след извършването ѝ. Ето защо, в случая за въззиваемите страни като ищци по първоначалния иск съществува правен интерес за водене и на иска по чл.440 ГПК, тъй като предмет на този иск е именно принадлежността на материалното право в патримониума на длъжника по изпълнението, като спрямо жалбоподателя „**“ АД, като взискател по висящото индивидуално принудително изпълнение по изп.дело № 550/2016г. по описа на ЧСИ Дервиш се цели да бъде отречено, че то принадлежи на длъжника. В този смисъл няма пълно съвпадане, както на обективните, така и на субективните предели на СПН по постановения положителен установителен иск с иска по чл.440 ГПК и това сочи на допустимост на иска.

Самият жалбоподател във въззивната жалба изтъква, че не е бил страна в производството по предявения положителен установителен иск, поради което постановеното по него решение не го обвързва.

По изложеното – обжалваното решение е допустимо, поради което следва да бъдат обсъдени доводите на жалбоподателя, изложени във въззивната жалба относно правилността му в оспорваната част на поддържаните в жалбата основания.

По същество на оспорванията:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, респективно обжалваното решение е правилно, по следните съображения:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание по чл. 440, ал. 1 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 440, ал. 1 от ГПК всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, може да предяви иск, за да установи, че имуществото, върху което е насочено изпълнението за парично вземане, не принадлежи на длъжника.

При това положение основателността на исковата претенция по чл. 440, ал. 1 от ГПК е обусловена от установяване кумулативното наличие на следните предпоставки (юридически факти), а именно: принудителното изпълнение по индивидуално изпълнително производство, насочено към предмета на спора за парично вземане на ответника и взискател в изпълнителното производство „**“ АД; принудителното изпълнение спрямо посочения имуществен обект да не е приключило; процесният имот, срещу който е насочено принудителното изпълнение да не принадлежи на ответника и длъжник в изпълнителното производство; ищецът да е носител на правото, което твърди, че е засегнато от изпълнението, в случая правото на собственост върху процесния недвижим имот.

Искът по чл. 440 от ГПК съдържа отрицателен установителен иск за собственост. Предмет на такъв иск е само правото на собственост на ответника – длъжник по индивидуалното принудително изпълнение. Правото на собственост на ищеца, не е предмет на спора, а е от значение само за доказване на правния интерес, като абсолютна процесуална предпоставка за надлежното упражняване правото на иска (така Определение № 13 от 8.01.2019 г. на ВКС по ГД № 2531/2018 г., II ГО, ГК).

Ето защо е неоснователно възражението на въззивната страна, че в случая въззиваемите страни К. и Е. Г.и носят доказателствената тежест да установят, че са собственици на спорния недвижим имот на поддържаното от тях в исковата молба придобивно основание – давност. Горното твърдение от ищите има отношение за преценка наличието на правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск при условията на чл.440 ГПК срещу длъжника и взискателя при твърдение за висящо изпълнително производство, по което изпълнението е насочено срещу тази вещ, за която ищите оспорват, че е на длъжника, а е тяхна собствена. Твърдението на въззиваемите, че са собственици на вещта, спрямо която е насочено висящо

изпълнително производство при предявен иск по чл.440 ГПК не обръща доказателствената тежест и не възлага в тежест на ищците необходимостта да установят наличието на твърдяното основание, на което поддържат, че са собственици, доколкото последното не е предмет на отрицателния установителен иск.

При отрицателния установителен иск в тежест на ответника е да докаже, че спорното право е възникнало и че принадлежи на длъжника, като в това производство ответникът следва да изчерпи основанията, на които твърди, че е собственик, а ищецът следва да докаже фактите, които изключват, унищожават или погасяват това право, както и в случай, че претендира собственически права по отношение на имуществото, предмет на принудителното изпълнение, да установи наличие на такива на соченото придобивно основание.

В случая ищите в първоинстанционното производство са провели в достатъчна степен доказване на твърдението, че са собственици на вещта на поддържаното основание давност доколкото от събраните свидетелски показания се установява, че от 2004-2005г. въззиваемите са владели и ремонтирали процесния имот, като за този период са демонстрирали собственическо намерение и за период от време от 10 години никой не им е оспорил собствеността. Отделно от това – с влязлото в сила решение по гр.д. № 793/2018г. по описа на РС Сандански е признато за установено по отношение на В. Н. и Г.Д. Г., че К. М. Г. и Е. Д. Г. са собственици на основание давностно владение на процесния недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 65334.300.3197.1.15 по КККР на гр.Сандански, с предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент с площ от 108 кв.м., при посочени и описани съседи.

Решението по гр.д.№ 793/2018г. по описа на РС Сандански е постановено и влязло в сила към датата на обявяване на устните състезания по настоящото производство, поради което на основание чл.235, ал.3 ГПК, този факт следва да се вземе предвид като такъв с правно значение.

Отделно от това следва да се отчете и обстоятелството, че въззивникът и длъжникът по изпълнението са необходими задължителни другари в това исково производство - арг. чл. 440, ал. 2 ГПК /Определение № 189 от 14.08.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3268/2017 г., I г. о., ГК; Определение № 626 от 23.07.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2592/2021 г., I г. о., ГК/, поради което отричането със сила на пресъдено нещо на факта, че длъжникът по изпълнението не е собственик на вещта, срещу която е насочено принудително изпълнение следва да се зачете и отрече и спрямо възискателя възможността да се насочи изпълнението срещу вещ, която не е собствена на длъжника.

В случая от ответната страна – длъжник по изп.дело № 550/2016г. по описа на ЧСИ Дервиш в производството по иска по чл.440 ГПК не установи, че е собственик на вещта на годно придобивно основание.

По изложеното, искът правилно е уважен от районния съд, а постановеното решение следва да се потвърди.

Следва да се изтъкне, че неправилно от първоинстанционния съд е допуснато изменение на иска в насока установяване, че длъжникът по изпълнението не е бил собственик на вещта към конкретна дата – датата на налагане на възбраната в изпълнителния процес. Така направеното изменение е недопустимо - обективните предели на силата на пресъдено нещо включва установяване на спорното субективното материално право – дали същото съществува или не към датата на приключване на устните състезания, а така също и че то е съществувало в миналото от деня на възникването му /при положителните искове/, а не към конкретен момент. Обективното право не познава допустим иск за установяване на право или правоотношение към

конкретна дата, подобен иск би бил недопустим. Доколкото обаче в диспозитива на съдебния акт няма произнасяне по недопустимото изменение, а съдът е постановил съдебен акт, така, както е бил сезиран с първоначалната искова молба, решението, като краен резултат следва да се потвърди.

По разноските:

С оглед изхода от спора на въззиеваемите страни се дължат направените по делото разноски, за което са представени доказателства за заплатена сума в брой от 2500 лв., на основание адв.възнаграждение. От въззивната страна е направено възражение за прекомерност на адв.възнаграждение, както и че липсват доказателства за реалното им заплащане. Възражението за липса на доказателства за плащането е неоснователно. Изрично в договора за правна защита и съдействие от 13.01.2023г. е уговорен размер от 2500 лв. за адв.възнаграждение, за осъществяване на процесуално представителство на въззиеваемите по въззивното производство. Изрично е посочено, че се касае до договорен размер на възнаграждение, както и за уговорка за заплащането в брой, като в тази част договорът има характер на разписка, съгласно постановките в т.1 от ТР №6 от 6.11.2013г. по т.д.№ 6/2012г. на ОСГТК на ВКС.

Възражението относно прекомерността на размера е основателно. Делото не се отличава от фактическа и правна сложност. С оглед на заявения материален интерес /от 16 147,70 лв. – ½ от данъчната оценка на апартамента/ дължимото адвокатско възнаграждение се определя, съобразно чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адв.възнаграждения, в редакцията към датата на сключване на договора или в случая минимално дължимото адв.възнаграждение възлиза в размер на 1853,29 лв. Или в този размер договореното и заплатено адв.възнаграждение от въззиеваемите следва да им се присъди като разноски по делото.

Водим от горното, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 900329/09.11.2022г., постановено по гр.д. № 792/2018г. по описа на РС Сандански.

ОСЪЖДА „**“, ЕИК ***, с адрес: гр.Петрич, оранжерии – шосето за София, представлявано от Г.Д. Г. да заплати на К. М. Г., с ЕГН ***** и Е. Д. Г., с ЕГН *****, двамата от гр.Сандански, ул.”*** разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция в размер на 1853,29 /хиляда осемстотин петдесет и три лева и двадесет и девет стотинки/ лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____